

אמת חצויה

חוי שטיגל

1. מהגל דכיר

פני

לא סיפרתי לנועה על החדשות המסעירות. לא הייתי מסוגלת לגלות לה.

אני שונאת פרידות.

אנחנו פוסעות ברוגע, נועה ואני, על מרצפות האבן בעיר העתיקה. "אולי תבואי אלי ללמוד בתו"י?" אני שואלת. עכשיו אפשר. אחר הצהריים עדיף בצימר של משפחתה של נועה, שלרוב פנוי בתחילת שבוע.

"בשמחה!" משיבה נועה, "לפחות התפטרנו מהמבחן במתמטיקה". אני מצחקקת. מדחיקה סודות. נועה תגיע עוד רגע, תראה בעצמה. השיחה תתפתח, הרי יום יבוא ואהיה חייבת לספר, עדיף היום.

"אנחנו מאמינים בני מאמינים..." קהל מלווה בבבלונים בצבעי תכלת-לבן הולך ומזמר בין הסמטאות. נעצר בכיכר המגינים. תמהוניים קבועים יושבים בחנות של שלי, שותים מיץ טבעי, נהנים מההצגה הדו-שבועית.

"כאן התחבאו כוחות הפלמ"ח". מצביע מדריך על ביתו של צביאלי.
הוא מסביר בצרפתית - שפת האם שלי.

נועה ממרפקת אותי: "תראי אותה", היא מצביעה על מישהי.
גבוהה מעל לממוצע. שיער ג'ינג'י. כתפיים רחבות. מצח גבוה,
עיניים גדולות, אף סולד גומה בסנטר.

לרגע אני בוהה בה, ברגע הבא אני מתחילה לרוץ בין הסמטאות.
נועה רצה אחריי. "מה נבהלת?" היא קוראת, מנסה להדביק את
הקצב.

שונאת סודות. שונאת. אני לא משיבה. שונאת לפגוש מישהי דומה
לי בתוך קבוצת תיירים צרפתית, עם תרמיל ענק על הגב, ולחשוב
שאולי היא קרובת משפחה שלי ואני בכלל מאומצת! הפחדים
המעיקים שלי מגיל מוקדם שוב צפים להם במלוא העוצמה. אני
זוכרת שקראתי פעם שזה מום עובר. בדרך כלל אי שם בגילאי
שמונה עד עשר ילד עלול לחשוש שהוא מאומץ ולבדוק מי הם
הוריו האמיתיים, לרוב בהמשך הוא מקבל הוכחות לכך שהוא ילד
ביולוגי, ובכל מקרה פחדיו נעלמים. אך אצלי החששות מעולם לא
חלפו, אולי כי אני מעולם לא קיבלתי הוכחה חד משמעית. אולי
כי לי תמיד היו סיבות להמשיך לחשוד. ואולי כי אני באמת סתם.
סתם חששנית יתר על המידה? אבל לפגוש נערה צרפתית, בין
תיירים צרפתיים, שכה דומה לי, עלול להבהיל גם מי שמעולם
לא העלה על דעתו שהוא מאומץ.

אנחנו עוברות בשער הכחול, ריח הקלמנטינות חודר לאפינו.
אמא כנראה בגלריה.

אני משתרעת על הספה הסגולה. נועה לא מתיישבת אחריי. היא
בוהה, המומה, בארגזים הפזורים ליד הקיר.

"מה קרה?" היא שואלת.

אני בוכה.

מרינ

מרצפות אבן עתיקות. סמטאות שנותנות תחושה שאני חלק מההיסטוריה. איש עם טלית, כמו יהודי מהציורים העתיקים, חולף כשספר בחיקו, נראה כאילו הוא כאן מתקופת האר"י.

אני מאזינה בכל קשב למדריך שמרצה על מבצע יפתח, בו הוחלט לכבוש את הרובע היהודי בצפת. ההיסטוריה מרתקת אותי פחות מאשר התושבים. הייתי רוצה להחליף כמה מילים עם מישהו שגר כאן. על פנינו חולפת קבוצה ששרה מילים זרות בעברית, ואוחזת בידה בלונים בגוני תכלת-לבן. הם פוסעים בסמטאות מלוכדים.

נערות חולפת על פנינו. אני משתוקקת לשוחח איתן. מסתובבת לכיוון. עיניי נפגשות בזוג עיניים. היא גבוהה, שיער שטני, כהה מעט מזה שלי, קלוע לצמה. כתפיים מוצקות. מצח גבוה. גומה בסנטר. רטט עובר בי, מזכירה כל כך את עצמי.

בעודי מתלבטת אם לפנות אליה וכבר היא בורחת, נעלמת בין הסמטאות, מותירה אותי הלומה.

"תגידי, ראית את הבנות האלו?" אני שואלת את מריאנה, רוצה לדעת שלא הזיתי.

"אילו בנות?"

"שתי נערות שעברו כאן קודם", אני לוחשת, לא רוצה להפריע למדריך.

"לא ראיתי. למה? מה יש להן?" מריאנה לוחשת גם היא.

"כלום. שום דבר". אני מתחמקת.

שטויות. אני סונטת בעצמי. אמא איפשרה לי את הטיול בשמחה רבה. וכדאי שאפסיק לדמיין ומהר.

גם אם יש בעולם מישהי שדומה לי, אז מה? האם לא שמעתי על

המונח כפילים? האם באמת נראה לי שיש לי כפילה? דמיון הוא דבר מתעתע. אני יודעת.

"משאלות", כך אומר אבא, "לא מתים".

ואמא רק מטילה עלי משימות נקיון. "תעבדי, כך לא יהיה לך זמן לחשוב כל כך הרבה..."

סוף

מרינט שלי,

אם הנפש שלך צמאה לאמת. אם קיים בך חוש אומנות. אם את חשה השתוקקות לרוחניות. אם את באמת כזו, אז עכשיו, בגילך הסוער, את בטח מתחילה את מסע החיפושים.

מרינט, אף פעם אל תפסיקי לשאול שאלות ולחלום חלומות גדולים, אל תאמיני לתשובות קלושות ומתחמקות.

דעי כי קיים רובד נוסף. החיים הם לא הכל.

יום אחד אעביר לך את המכתב הזה יחד עם כל המכתבים שכתבתי לך במהלך השנים, ביום המאושר הזה, בו ניפגש מחדש.

גם את תראי שלמרות הכל אני מחוברת אלייך.

ומעולם לא נפרדנו באמת.

מתפללת שתמצאי תשובות

אוהבת לנצח

אמא